

се пуснаха леко и съ викове надолу. Ахъ, колко имъ бѣше приятно това. Тѣ не се

уморяваха. Качваха се, пущаха се, и играта имъ се вслади. Тѣ се увлѣкоха.

Въ това врѣме отъ гората тихо се примъкна кум ца лисица. Тя чу крѣкане отъ кокошки, замириса ѝ на пѣтелъ, вмъкна се ти-

хо у Дудулчови, наяте се хубаво съ кокошки, занесе и на лисичетата.

Привечеръ Дудулчо се завърна вжщи уморенъ отъ игра. Първата му грижа бѣ да обиколи кокошкитѣ. Ала на мѣстото имъ Дудулчо намѣри само пера и кости.

Разплаканъ влѣзе вжщи Дудулчо и не знаеше, какво да прави. Сълзи безпирно течеха отъ очитѣ му. Какво ще каже баба му Търкаланка, като си дойде?

— Не, по-добрѣ да не съмъ живъ! — помисли Дудулчо. Ето азъ ще намѣря меда и ще го изямъ всичкия, да ми се пукне коремътъ и да умра. И Дудулчо свали гърнето съ меда, взе една лъжица и почна да яде. Но гърнето бѣ голѣмо. Дудулчо яде и се наяде тѣй хубаво, че не можеше вече да прѣглица. Но коремътъ не му се пукна. Скрѣбта за кокошкитѣ му прѣмина, и сълзитѣ му прѣсъхнаха. Само страхътъ отъ баба му не го напушаше.

Той седна и се замисли. И понеже коремътъ му бѣше се надулъ доста, той го притисна съ възглавницата да не би наистина да се пукне